

73.

prosinec/leden/únor

WOLKROVINY

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	4
Rozhovor – Jan Halíř	6
Výměnný pobyt v Dánsku.....	10
Co se děje ve školním klubu	16
Kulturní rubrika.....	18
Tip na film: Vlny (2024).....	18
Tip na akci: Hospodský kvíz	19
Sportovní report: Češi a Češky na kurtech.....	21
Tenisová extraliga	21
United Cup.....	22
Druhý titul Jiřího Lehečky na ATP v Brisbane	23
Australian Open	23
Básničky.....	25
Romeo a Julie	25
Král s hroznem a vínem.....	27
Přírodovědná rubrika.....	28
Matematika: Je demokracie matematicky možná?	28
Historická rubrika	35
Petr Ginz	35
Příběh	39
Luštění.....	44

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

poslední týden všude kolem sebe slýchám, jak si všichni přejí, aby už dorazilo jaro. Teď, když svoje úvodní řádky píšu, sice sluníčko svítí, ale asi vás budu muset ještě zklamat: třeba tomu tak nebude, ale myslím, že na teplé počasí si ještě počkáme. Na druhou stranu, zima má taky svoje pozitiva. Co lepšího můžete udělat, než si zalézt pod deku a začíst se do něčeho zajímavého. Například do nového čísla Wolkrovin, které jste právě otevřeli.

A že taky bude co číst. V novém vydání najdete hned několik rozhovorů. V prvním jsme vyzpovídali tanečníka Jana Halíře, kterého jistě všichni dobře znáte z tanečních kurzů nebo z Věnečků. V dalším představujeme absolventa GJW Jiřího Plevu, který v současnosti působí jako státní zástupce na Nejvyšším státním zastupitelství. A v neposlední řadě si naše redaktorka popovídala i se studentkami naší školy, které absolvovaly výměnný pobyt v Dánsku a povyprávěly o svých zážitcích.

Ale nemusíte se těšit samozřejmě jen na rozhovory. Troufnu si říct, že v rozmanitosti toto číslo překonává mnohé předcházející. Tak například kulturní rubrika obsahuje shrnutí úspěšného filmu Vlny, na který se do kina v prosinci vydali studenti GJW, nebo představení fenoménu hospodských kvízů. Pokud vás baví sport a obzvlášť tenis, můžete si přečíst článek o úspěších českých tenistů a tenistek na nedávných turnajích. Opět také prozrazujeme,

co se chystá ve školním klubu, anebo jako vždy přinášíme na posledních stránkách povídku a luštění. A zůstávají samozřejmě i ostatní stálé rubriky. Přírodovědná je tentokrát věnovaná matematice demokratických volebních systémů a v historické si pak připomínáme Den památky obětí holokaustu osudem židovského chlapce Petra Ginze.

A teď už vás nechám otočit stránku.

Příjemné čtení přeje

Karolína Příbylová,
šéfredaktorka

Rozhovor – Jan Halíř

V kolika letech jsi začal s tancováním?

Tancovat jsem začal ve 13 letech.

Co, případně kdo, tě k tanci přivedl?

K tanci mě přivedl můj třídní učitel na základní škole. Byli jsme na lyžáku a tam zkoušeli nějaké srandy na hříšný tanec... no, a tak začal můj taneční život :-).

Chodil jsi ty sám do tanečních?

Do tanečních jsem chodil se svou třídou na střední škole, nicméně jsem v té době již tancoval, tak jsem asi nebyl úplně vzorný žák :-).

Jak jsi prožíval profesionální taneční soutěže? Míval jsi třeba trému?

Paradoxně asi víc v pozdějším věku, kdy už na tanečních soutěžích o něco šlo. Člověku dochází, o co všechno jde a chce to veškeré úsilí z tréninku proměnit v úspěch. Obecně si myslím, že „zdravá“ tréma je důležitá. Člověk nemá nikdy nic jistého.

Jak vzpomínáš na svou účast v 2. řadě StarDance?

Moc rád vzpomínám na tu skvělou partu, kterou jsme měli. Dodnes, pokud je příležitost se rádi setkáváme. Byl to zlomový okamžik v mém životě, protože jsem poté otevřel svou taneční školu.

Díváš se na StarDance i dnes, nebo už máš tance z práce dost?

Přiznám se, že moc ne. Většinou mám v tu dobu taneční lekce. Nicméně přehled mám a finále si nikdy nenechám ujít :-).

Kdybys nebyl tanečníkem, jakou práci bys chtěl dělat?

To je hezká otázka. Vlastně ani nevím. Ta životní cesta se stále krásně mění a tím i životní priority. Ale kdybych se vrátil v čase, netancoval a mohl říct jedno povolání, tak řeknu lékař.

Co děláš, když zrovna netancuješ? Prozradíš nám něco o svých koníčcích?

Noo... já jsem vlastně strašně líný :-). Kdybych mohl, tak jenom ležím a spím. Ale to je asi spojeno s mou vytížeností. Dříve jsem chodil rybařit, nyní mám moc rád výlety na kole a turistiku.

Proč se tvoje taneční studio jmenuje zrovna „Mango“?

Na tuto otázku neznám odpověď ani já.. :-).

Čemu jinému se tvoje studio věnuje, kromě tanečních v Prostějově?

Naše studio má širokou nabídku tanečních kurzů. Zaměřujeme se na společenské tance, tím pádem taneční pro dospělé, sólo kurzy pro ženy, ale i salsu, bachatu atd. Nabídku se snažíme řídit podle zájmu.

Jak dlouho už působíš jako taneční mistr v Prostějově?

Doufám, že řeknu správné číslo, ale myslím, že 13 let. První lekci si pamatuji dodnes, jako by to bylo včera. Utíká to a jsem vděčný za každý taneční kurz, co jsme mohli učit a poznat mladé zajímavé lidi. Je krásné potkat absolventy z prvního kurzu a slyšet, jak se jim v životě daří. Tato setkání mám moc rád.

Jaký tanec je pro tebe těžké na tanečních učit?

Asi bych tu otázku otočil. Myslím, že pro absolventy je nejtěžší tango – ne z hlediska pochopení, ale rytmizace a umění se držet v hudbě po celou dobu skladby.

A který si naopak sám nejradši zatancuješ?

Mezi mé oblíbené tance patří waltz, quickstep a rumba. V poslední době si moc rád zatancuji bachatu.

Proč si myslíš, že je v dnešní době tanec důležitý?

Já myslím, že tanec byl důležitý vždy. Ať už individuální, nebo párový nás provází od dávné historie. Je to prostředek k vyjádření „něčeho“. Tím myslím pocity, ale může sloužit i k seznámení, navazování vztahů atd. Tanec

tady byl, je a bude. Jsem moc rád, když vidím na plese plný parket mladých lidí, kteří tancují.

Co bys chtěl, kromě tanečních kroků, předat svým žákům?

To je těžká otázka. Každý má na život jiný pohled a nikdo není dokonalý. Kromě tance je důležitá etiketa. Umět se chovat jako slušný člověk. Na této práci je hezké to, že se učíme od sebe navzájem a je fajn, když se naše společné cesty na konci navzájem vyladí.

To nebo to?

- Léto, nebo zima? Podzim :-)
- Film, nebo kniha? Film
- Slané, nebo sladké? Sladké
- Standard, nebo latina? Standard
- Dovolená u moře, nebo v horách? Moře
- Jsi spíš ranní ptáče, nebo noční sova? Ranní ptáče

Karolína Příbylová, O7.A

Výměnný pobyt v Dánsku

V červnu minulého školního roku studenti z naší kvarty měli možnost zažít, jak vypadá život a školní docházka v Dánsku. V listopadu zase naši školu navštívily právě dánské studentky. O své zážitky a dojmy se se mnou podělily Eliška Ptáčková, Anna Kratochvílová a Anna Císařová, které se zúčastnily obou akcí.

V Dánsku jste strávily celý první víkend v červnu, jak jste se na pobyt těšily?

Eliška Ptáčková: „Já jsem se těšila opravdu hodně a když jsme tam už letěly, tak jsem si říkala, jestli se tohle opravdu děje. Většinou jsou tyto zájezdy jen pro studenty vyššího gymnázia a my jsme tu možnost dostaly už v kvartě, což se moc nestává. „

Anna Císařová: „Já jsem nejprve počítala s tím, že se na zájezd vůbec nedostanu, ale dostala jsem se a také jsem tomu nejdřív nevěřila. Představy byly všelijaké, ale splnily se!“

Anna Kratochvílová: „Měla jsem to vlastně stejně jako holky.“

Hlavně, že se vám představy splnily! Jakou nejhezčí vzpomínku jste si z pobytu odnesly?

Eliška: „My jsme s Aničkou Kratochvílovou bydlely spolu a z pobytu... to už je dávno! Bylo skvělé vidět tu atmosféru s tou rodinou, když jsme byli spolu. To bylo moc

hezké. A taky když jdeš po ulici, tak se na tebe lidi nemračí, ale usmívají.“

Anna C.: „A taky se všichni zdraví!“

Eliška: „Jo to jo. Člověk si tam přijde příjemně.“

Anna C.: „Já mám nejhezčí vzpomínku ze dne, kdy jsme měli volno s rodinou. Původně se mnou ti rodiče být neměli, jen jejich děti, ale nakonec si vzali den volna a jeli jsme do Legolandu, to se mi strašně líbilo. Ta rodina byla skvělá, přišla jsem si opravdu jako člen jejich rodiny, aspoň na tu chvíli.“

Anna K.: „Asi opravdu a zažít tu rodinnou atmosféru vidět běh domácnosti někde úplně jinde. A celkově poznat dánskou atmosféru, která je úplně jiná než v Česku.“

Když se podíváte zpět, je něco, co vám v Česku z Dánska chybí a zase naopak, něco, co vám chybělo v Dánsku?

Anna Císařová: „Svíčková...“

To je jediná správná odpověď!

Eliška: „V Dánsku je opravdu draho, všechno je tam asi třikrát dražší, takže mi tam chyběly české ceny. A tady mi asi chybí ta volnost ve třídě. Oni se tam zbytečně nestresují, takže to mi asi chybí v Česku.“

Anna C.: „Oni prostě přijdou domů s úsměvem, i když třeba všechno pokazili a rodiče na ně vůbec neřvou, všechno je v pohodě!“

Anna K.: „A taky skoro nemají testy, což je moc fajn, mívají spíš samostatnou práci, kterou jim učitelé dají a musí si to sami vypracovat a přijít na to.“

Eliška: „Nemají známky, tak do čtrnácti nepíšíou testy. Taky to nejsou testy jako tady, že dostaneš test a známku, test mají tak jednou za čtvrtletí a buď tu známku nevíš, nebo ti mladší mívají jen procenta, které se ani moc neřeší. A ráno jdou do školy a odpoledne mají v podstatě volno.“

Anna C.: „Hodně času na kamarády. Říkali, že tady nemáme čas na nic.“

Takže ve škole jsou podle vás velké rozdíly?

Eliška: „Hodně záleží i na morálce těch studentů, protože oni tam mají volnost, ale ta je založená na respektu mezi studenty a učiteli. Třeba učitel jim dá příklady do matematiky a studenti si to můžou vzít ven z učebny a jít si počítat jinam a učitel za nimi třeba přijde, ale jde o to, že si to ty děti musí udělat sami a aby něco takového bylo možné v Česku, tak by se muselo změnit hlavně vychování spousty lidí. Asi by to z poloviny fungovalo, ale z poloviny zase ne.“

Anna C.: „Na mě ta jejich škola působila jako taková „americká škola“, taková ta obrovská hřiště a za nimi les, kam jste si klidně mohli odejít nebo jít do obchodu a když přijdete pozdě, tak se nad tím nikdo nepozastaví.“

V listopadu bylo pár studentek i u nás a vy jste je ubytovávaly, je něco, co byste chtěly říct i o tomto?

Eliška: „U mě bydlely čtyři a co jsme se bavily o tom, co se jim na Česku líbí, tak je podle nich velký rozdíl v budovách.“

Anna C.: „Všude jsou červený cihličky, no.“

Eliška: „Taky nemají tolik plotů, mi přijde. Když už, tak keře nebo přímo živé ploty. Taky nemají moc historických budov. Ty cihly jsou hezké, ale Česko má podle mě zajímavější architekturu.“

Anna C.: „Taky by podle nich naše škola mohla být muzeum.“

Eliška: „A co teprve se škrábat do těch našich schodů! Oni taky nemají žádné hory, u nich je nejvyšší bod asi 160 metrů nad mořem a my si tu žijeme ve 220 metrech. To se ukázalo i ve městech, že některé studentky nebyly zvyklé na chození, tam všichni jezdí hlavně na kolech.“

Anna K.: „I v zimě.“

Anna C.: „Když jsme šli na Pražský hrad, tak ony byly úplně vzadu, jejich učitelka byla ještě dál a my jsme byli všichni tak dvacet metrů před nimi... víc.“

Eliška: „Taky mi přijde, že bývají buď hodně extrovertní nebo zase hodně introvertní.“

Anna C.: „Já jsem svoji naučila říct „ahoj“, ať si aspoň něco řekne i s mojí mamkou a ona to potom říkala

úplně všem na ulici, takže jsem jí musela vysvětlit, že tady se to takhle úplně nedělá.“

Eliška: „Když jsme vylezly na Hradčany, tak tam byl nějaký stavitel na střeše na Malé Straně a ony tam na něj začaly mávat a křičet, jak se má, byla novinka, že to dělaly docela často.“

Rozhovor také obohatila *Lenka Vrbová*, která jednu ze slečen ubytovávala:

„Byla shánka po lidech, kteří by byli ochotní studenty ubytovat, protože jich chtělo přijet víc a nebyly na to prostory, jinak by na to holky zůstaly tři. Třeba Eliška by ještě s mojím, s Livou, ubytovávala pět, a to právě paní učitelka nechtěla, tak jsem si řekla, že by to mohlo být zajímavé jako nová zkušenost a že to zkusím. Moc jsem nevěděla, jestli to projde u rodičů, ale byli ochotní, tak to bylo super! Tak jsem se hned nahlásila. Když jsme se s holkami loučily, tak mi Liva říkala, že bylo skvělé, a abych někdy přijela, tak doufám, že se to o prázdninách podaří.“

Co se podle Livy v Česku hodně lišilo od Dánska?

„Liva byla hodně překvapená z cen, že je tady všechno levné. I podle paní učitelky je v Dánsku všechno mnohem dražší, když třeba pozvala známé na jídlo, tak ji to vyšlo na úplně nehoráznou částku. Taky jsme jednou potkaly policejní auto, z čehož byla hodně překvapená. V Dánsku policisty člověk vůbec nevidí! Když jsme jednou vycházely ze Zlaté Brány, tak se tam na lavičce válel takový... alkoholik, měl kolem sebe i rozbité láhve a z toho

byla hotová úplně. Dánsko je bezpečný stát, takže něco takového tam na veřejnosti nebývá. Vražd je v Dánsku úplné minimum, nikdy se nestřílelo ve škole, prostě nic takového.“

A co třeba jídlo?

„Tak jídlo je taky úplně jiné. Moje mamka právě byla z toho vaření trochu nervózní, zkoušela vařit spíš něco neutrálního než vyloženě česká jídla. Livě hrozně chutnala žemlovka! Ale třeba svíčková úspěch neměla, tu zkoušela v jedné restauraci o to teda byla krásná svíčková, ale u Livy vůbec neuspěla. Já bych se u nich v Dánsku vůbec nenajedla, tam se hodně jí vepřové maso, klobásy a podobně, taky to mamka zkoušela, něco na ten způsob, a to se zase povedlo. Oni mají třeba buček na Štědrovečerní večeri, to bych vůbec nedala, prostě buček? Taky se tam hodně lpí na bezpečnosti, když jsme spolu s Livou šly na in-line brusle, tak se ptala, jestli mám helmu a chrániče a tak, tak jsem jí vysvětlila, že u nás se to většinou moc neřeší. Tam si na sebe dávají opravdu pozor, ale třeba na kolo helmu nenosí, což je u nás zase povinnost. V Dánsku ale taky nejsou kopce, tak to se jim na tom kole potom jezdí! Oni ani na kolech nemají přehazovačky!“

Jak to holky prožívaly tady ve škole? Taky to tady probíhá jinak než v Dánsku.

„Tak holky hlavně absolutně nerozuměly výkladu, takže třeba Liva se tu celý den nudila. Pro mě třeba bylo těžké přecházet mezi češtinou a angličtinou. Třeba na

některé učitelky jsem už automaticky začala mluvit anglicky, na rodiče někdy taky. Ještě mě překvapilo, že v Dánsku je úplně normální chodit pravidelně do kostela, což si u lidí tady úplně neumím představit, Dánsko je vesměs křesťanský národ.“

Všem holkám moc děkuji za účast a super přístup.

Aneta Maráková, 1. A

Co se děje ve školním klubu

Dne 28. ledna skončil 6. ročník šachového turnaje. Ve finálovém klání zvítězil Ondřej Navrátil ze O2.A, stříbrnou a bronzovou příčku získali Lukas Rožek a Michal Nedbal. Všem úspěšným šachistům gratulujeme a těšíme se na mezinárodní šachový turnaj chystaný ve spolupráci s partnerskou školou GJW v Maďarsku, který bude probíhat online.

Ve školním klubu se ale ani nadále určitě nudit nebudeme. Na období po jarních prázdninách se chystá celá řada akcí a soutěží, které si rozhodně užijete, ať už patříte mezi sportovní fanoušky, nebo si potrpíte spíše na týmové hry. Pokud se chcete probojovat dál v e-sportové lize, je nutné do konce února odehrát všechny zápasy základní skupiny, abyste mohli zabojovat o titul nejlepšího hráče FIFA a NHL v nadcházejícím turnaji. A jestli vás hokej opravdu baví, můžete se těšit i na každoroční hokejovou tipovací soutěž, která proběhne paralelně s MS v hokeji od

9. do 23.5. Atmosféra mistrovství tak zavítá přímo do našeho klubu, kde budou pravidelně promítány všechny zápasy národního týmu.

Máte-li zájem o účast v piškvorkovém turnaji, pak se rovněž do konce února přihlaste v klubu. Přihlašovat se můžete po jarních prázdninách a turnaj samotný proběhne na začátku března v aule. Na konec února je také plánovaná další úniková hra. Registrace se spouští začátkem února a končí týden před hrou, termín bude upřesněn. Limit přihlášených týmů je 6 po 2-6 členech, takže neváhejte. A čekání na soutěže si jako vždy můžeme zkrátit filmovými týdny probíhajícími vždy v mezičase, nebo nad stránkami Wolkrovin v koutku školního časopisu nacházejícím se v klubu.

Pro aktuální informace sledujte školní klub na Facebooku.

Karolína Přibylová, O7.A

Kulturní rubrika

Tip na film: Vlny (2024)

Dne 17. prosince 2024 se naše škola vydala do kina zhlédnout film *Vlny* od režiséra Jiřího Mádla, který vyšel o několik měsíců dříve. Film pojednává o událostech roku 1968, konkrétně o situaci Československého rozhlasu, který měl v první polovině onoho roku velké naděje na větší svobodu projevu.

Hlavní hrdina Tomáš (fiktivní postava pouze inspirována skutečnými osobnostmi) po nechtěném úspěchu v konkursu přijme práci technika v rozhlasu hlavně kvůli finanční situaci, která by mu znemožnila starat se o mladšího bratra Pavla. Brzy se však sblíží s redakcí ČsRo a je vystaven nebezpečí kvůli činnostem neslučujícím se s totalitním režimem.

Redakce se snaží odvysílat kompromitující nahrávky z protestů a demonstrací, ale na to nedojde kvůli pronásledování ze strany Státní bezpečnosti, se kterou je Tomáš pod výhrůžkou dalšího stíhání nucen spolupracovat.

Ředitel Ústřední správy spojů informuje Tomáše o blížící se invazi vojsk varšavské smlouvy a žádá ho o odvysílání zprávy o snaze zastavit šíření fašismu v ČSSR, ale on o situaci informuje zbytek redakce, která uvede rozhlas do provozu a téměř nepřetržitě vysílá o probíhajícím napadení. Po tom, co se vojska dostaví až k samotné budově a vtrhnou dovnitř, musí ČsRo průběžně vysílat z různých provizorních studií po Praze.

Tomášovi se podaří utéct a shledat se se svým bratrem, kterého poslal do Rakouska, ale který se vrátil.

Film končí kapitulací Československa.

Vojtěch Vodochodský a Ondřej Stupka si zahráli bratry Tomáše a Pavla a dále se na obrazovkách objevili například Vojtěch Kotek, Táňa Pauhofová, Martin Hoffman a Stanislav Majer.

Film byl doplněn atmosférickou hudbou, mezi kterou nechyběly písně jako „Přejdi Jordán“ od Heleny Vondráčkové nebo „Čerešne“ od Hany Hegerové.

Tip na akci: Hospodský kvíz

Která evropská země se pyšní nejstarší státní vlajkou stále používanou nezávislým státem? Jaký je součet všech čísel na kole rulety? Jakou barvu květů má podběl lékařský?

Jak všichni víme, restaurace a hospody mají přes pracovní týden mnohem nižší návštěvnost, než jak je tomu

o víkendech. V Anglii v 70. letech minulého století přišli s nápadem, jak dostat lidi do těchto zařízení i ve všední dny a zrodil se hospodský kvíz. Do naší české kotliny dorazil oficiálně jako akce pořádaná firmou zabývající se těmito kvízy až v roce 2015 a od té doby jeho popularita roste.

Koncept této soutěže je založen, jak název napovídá, na všeobecných znalostech v různých okruzích. Každý kvíz je složen z 10 témat, která jsou rozvržena do 5 kol po 10 otázkách a jedné bonusové tipovací, ve které může získat bod pouze jeden tým, který se nejvíce přiblíží správné odpovědi. Za každou správně zodpovězenou otázku získáte jeden bod a nejvyšší možný počet bodů je tak 55.

Kvíz začíná vždy úvodním tématem, které se týká aktuálních událostí z minulého týdne. Zbývá témata, jsou plná nevyzpytatelných otázek. Můžete se těšit na poslechová, obrázková, historická, sportovní anebo kulturní témata. Zkrátka na vše, co vás napadne.

Po každém kole, poskládaného ze dvou témat, moderátor opraví záznamové archy s odpověďmi a vyhlásí průběžný žebříček týmů. Vy tak budete mít čas na občerstvení a diskuzi se svými spoluhráči. Tým se musí skládat minimálně ze dvou a maximálně z osmi hráčů. První tři týmy vyhrávají ceny, které jsou připraveny podnikem, ve kterém se kvíz pořádá. Poslední, 56. otázka nabízí možnost výhry týmům, které se neumístily na výherních příčkách a jedná se o tipovací otázku.

Kvíz si můžete u nás v Prostějově zahrát každý týden, pouze jednou, ve třech termínech. V Hradební Hasičárně v pondělí, U Dvanácti opic v úterý, U Ječmínka ve středu a pokaždé je start v 7 hodin večer. Přihlásit svůj tým můžete na stránkách Hospodského kvízu hospodskykviz.cz.

Za mě je to skvělá forma aktivní zábavy pro lidi, kteří by si rádi rozšířili všeobecný přehled, ale také stmelující aktivita s přáteli nebo rodinou.

Viktorie Skalická, O7.B

Sportovní report: Češi a Češky na kurtech

Tenisová extraliga

Tenisová extraliga se konala v termínu 15.–20. prosince 2024. Semifinálové skupiny byly rozděleny mezi areály v Prostějově a v Říčanech. Finále následně proběhlo v prostějovské hale. Ve skupině v Prostějově se utkaly týmy TK Agrofert Prostějov, TK Precheza Přerov a vítěz předkola LTC Pardubice. Ve skupině v Říčanech soupeřily týmy TK Sparta Praha, I. ČLTK Praha a Plíšková Tennis Academy.

Obhájece titulu, TK Agrofert Prostějov, překvapivě podlehl týmu TK Precheza Přerov poměrem 3:6 na zápasy. V Říčanech po velice napínavých utkáních zvítězila TK Sparta Praha 5:4.

Finále bylo téměř stoprocentní pro Spartu, která zvítězila nad týmem z Přerova 5:1 na zápasy. Jediný finálový bod pro proherní tým zařídila týmová jednička Linda Nosková, když ve 3 setech porazila Dominiku Šálkovou.

United Cup

Český tým se zúčastnil United Cupu 2025, smíšené týmové soutěže konané v Austrálii. V nominaci byli Karolína Muchová, Tomáš Macháč, Gabriela Knutson, Vendula Valdmannová, Marek Gengel a Patrik Ríkl.

Ve skupinové fázi Češi porazili Norsko 2:1 na zápasy. Muchová zvítězila nad Malene Helgo a Macháč podlehl Casperu Ruudovi. Rozhodující bod získala smíšená čtyřhra.

V dalším utkání skupiny však český tým podlehl Polsku. Muchová prohrála se světovou dvojkou Igu Swiatek, a Macháč po třísetové bitvě prohrál s Hubertem Hurkaczem.

I přes tuto prohru postoupili Češi do čtvrtfinále, kde se utkali s Itálií. Muchová i Macháč vyhráli, a český tým se probojoval do semifinále, ve kterém bohužel Muchová podlehla světové trojce Coco Gauff a Macháč musel zápas s Taylorem Fritzem skrečovat, kvůli křeči.

Druhý titul Jiřího Lehečky na ATP v Brisbane

Začátkem roku Jiří Lehečka získal svůj druhý titul na okruhu ATP na turnaji v Brisbane. Ve finále proti Američanovi Reillymu Opelkovi vedl

4:1 v prvním setu, když Opelka kvůli zranění zápěstí zápas skrečoval. Lehečka tak slavil titul po pouhých 13 minutách hry.

Kromě dvouhry se Lehečka probojoval do finále čtyřhry po boku Jakuba Menšíka. Ve finále podlehli britskému páru Julian Cash a Lloyd Glasspool 3:6, 7:6 a 6:10 v match tiebreaku.

Australian Open

Na Australian Open 2025 se představilo několik českých hráčů, přičemž největší pozornost byla věnována našim absolventům Jiřímu Lehečkovi (ATP 29.) a Jakubu Menšíkovi (ATP 48.).

Menšík nastupoval do druhého kola jako outsider, ale překvapivě porazil Caspera Ruuda (ATP 6.) a předvedl

bojovný výkon i ve třetím kole, proti Španělovi Alexandru Davidovichovi Fokinovi (ATP 66.). Jakub vedl nad Španělem 2:0 na sady, dominoval při podání. Ve třetím setu prohrával 3:5, ale nakonec sadu dotáhl do tiebreaku, ve kterém neproměnil 2 mečboly. Ve čtvrté a páté sadě Menšík prohrál 4:6, 2:6 a Davidovich Fokina tak postoupil do osmifinále. Lehečka postoupil do osmifinále po výhře ve třech setech nad Francouzem Benjaminem Bonzím (ATP 64.). V osmifinále narazil na Novaka Djokoviče (ATP 7.), který zvítězil ve třech setech 6:3, 6:4, 7:6, čímž ukončil Lehečkovu turnajovou účast.

Nakonec vítězství na Australian Open může slavit Madison Keys (WTA 14.), která ve finále porazila světovou jedničku Arynu Sabalenku a může tak slavit svůj první grandslamový titul.

U mužů vítězství z loňského roku obhájil Jannik Sinner (ATP 1.), který ve finálovém utkání suverénně porazil Alexandra Zvereva (ATP 2.) 3:0 na sady.

Češi se můžou radovat z úspěchu Kateřiny Siniakové. Společně s Američankou Taylor Townsend, vybojovaly titul ve čtyřhře a mohou se společně radovat už z druhého grandslamového vítězství.

Viktorie Skalická, O7.B

(zdroje fotografií: tenisovaextraliga.cz; livesport.cz; ceskenoviny.cz)

Básničky

Romeo a Julie

Romeo a Julie
Na ostatní se díváš
A sama sobě si říkáš:

Co oni mají a já ne,
Že mých rtů se nikdo nedotkne?
Proč mé vlasy nikdo nezaplete
A prsty si se mnou neproplete?

Po tváři mě nepohladí
A v mých očích se neztratí,
Ten princ na koni bílém,
Co by hlavu složil,
V klíně mém.

Každý tu prý má Romea.
Ale co když Julie nejsem já?
Co když to já nejsem ten,
Na němž vlasec lásky by moh být zachycen?

Možná, můj Romeo už byl dávno pohřben.
Spíše ale, nebyl vůbec stvořen.
Nebo naopak to je
A já prostě nemám být ničí Julie.

„O Julie,
O krásná Julie...“
Jaké to asi je,
Když Tě takto muž opěvuje?

O Julie krásná,
Jaké to je, být ta šťastná?
Mít tak tolik krásy
A vědět, že lásky hodna jsi?

Tak vědět, že i tělo Tvé,
Může být milované.
A že i Tvá mysl,
By mu mohla dávat smysl.

Že i Tvoje kůže
S jeho srdcem něco zmůže
A že i hřbety rukou Tvých,
Zaslouží si políbit.

A že i na těch ňadrech Tvých,
By mohl někdo snít.

Že i pro krásu Tvou,
By někdo zaprodal duši svou.
A že i někdo s tvou duší,
Si milován být zaslouží.

Král s hroznem a vínem

Bzučí světlo v sále,
kde mám svého krále?
Sedí a bručí
a světlo stále bzučí.

Král nesedí na trůně,
všechno je na královně.
Královna moc moudrá je
a férově panuje.

Král dál bručí,
sedí a se mračí,
víno, hrozno jí a pije,
již brzy ho to zabije.

Smrt přijde brzy,
bude hořká jak ty hrozny.
Shnilá a červitá
a mouchama pokrytá.

A tak dál sedí,
sedí a se durdí,
že je ho žena královna,
i když je zaneprázdněna,
nemá čas na hovna.

Julie Bumbová

Přírodovědná rubrika

V přírodovědné rubrice tohoto čísla se budeme opět věnovat matematice, tentokrát však pro ozvláštnění i s přesahem do ekonomických a politologických témat. To sice nejsou příliš přírodní vědy, ovšem cílem je poukázat na to, že i za takovými věcmi jako například způsob rozhodování a dalšími vzorci chování velkých skupin lidí stojí zajímavá matematika a že různé objektivní způsoby interpretace identické výchozí situace mohou zapříčinit různé výsledky. Naopak cílem rozhodně nebude hodnotit jakoukoliv aplikaci těchto systémů v soudobém politickém dění. Řeč bude o matematice volebních modelů a o tom, zda je něco jako „perfektní demokracie“ z tohoto hlediska vůbec dosažitelné.

Matematika: Je demokracie matematicky možná?

Na začátek by bylo dobré, si pojem „demokracie“ vůbec definovat. Zjednodušeně jde o politický systém, kde si občané daného státu prostřednictvím voleb vybírají své zástupce, kteří stát spravují a reprezentují. V ideálním případě mají hlasy všech občanů také automaticky stejnou váhu. Velkou otázkou v každém takovém uspořádání ovšem je, jakým způsobem tyto hlasy interpretovat – tedy jakou metodou z nich dostat kýžené výsledky, ono „rozhodnutí lidu“. Zde nastupuje na scénu právě matematika se svými demokraticky-nedemokratickými modely, které, v závislosti na tom, který zvolíme, mohou

ze dvou identických výchozích situací (totožný počet a postoje kandidátů i voličů) vyvodit klidně i naprosto protichůdné výsledky. A právě nemožnost existence jediné „férové“ metody je již nějakou dobu matematicky dokázána.

Asi nejstarším a nejpřímočařejším modelem je tzv. systém relativní většiny. Voliči jsou jednoduše požádáni, aby ze seznamu kandidátů vybrali právě jednoho, se kterým nejvíce souzní. Vítězem voleb je pak ten, kdo získá nejvyšší počet hlasů. S primitivitou tohoto přístupu vyvstává také poměrně jasný problém. Velmi často totiž nastanou situace, kdy většina voličů nevolila pro kandidáta, který ve finále získá moc, a majorita může klidně zastávat úplně jinou část politického spektra, než vítěz voleb. Dalším fenoménem je pak známé „tříštění hlasů“ mezi podobně zaměřené kandidující subjekty, což v tomto modelu vede k paradoxnímu prospěchu úplně jiného politického proudu. Mnoho preferencí voliče ve specifických situacích tak pomocí relativní většiny vůbec nelze vyjádřit. Snaha tomu předejít přirozeně vede ke strategickému rozhodování s upozadováním kandidátů, kteří lidově „nemají šanci“. Situace se tak v tomto smyslu ustálí až u systému dvou politických stran s klesající šancí se zpočátku vůbec prosadit. Tento efekt je známý jako jeden z Duvergerových zákonů.

Co se nabízí dále? Od vítěze voleb výsledně požadovat, aby mezi voliči skutečně držel většinovou podporu. Jak toho dosáhnout? Jednoduše je potřeba

požádat voliče, kteří hlasovali pro kandidáta s nejmenším počtem hlasů, aby znovu vybrali někoho jiného. A to celé tak dlouho, dokud jeden z kandidátů skutečně nepřesáhne 50% hranici. Matematicky je tento způsob ekvivalentní k preferenčnímu hlasování, kdy hlasem voliče je namísto jména jednoho kandidáta jejich seznam seřazený dle voličovy preference. Ani tento způsob však zdaleka není bez paradoxních výsledků.

Představme si situaci tří kandidátů A , B a C , kdy kandidáti A a C představují dva názorové protipóly a kandidát B je mezi nimi neutrální. Pokud bychom měli na základě primárních preferencí výsledky A 25 %, B 30 % a C 40 %, u voličů s primární volbou A jakožto nejméně chtěného kandidáta se použije jejich druhá volba. A jelikož je A opačný konec spektra než C , druhou volbou těchto voličů bude pravděpodobně B , což povede k jeho vítězství s 55 %. Tady se zdá vše v pořádku. Ovšem kdyby za stejné situace ještě před volbami došlo ke kroku ze strany kandidáta C natolik závažnému, že povede k tomu, že část jeho podporovatelů přesedlá na opačnou stranu, dojde k paradoxu. I kdyby tito lidé tvořili pouze 6 % všech voličů, nastala by situace A 31 %, B 30 % a C 39 %. Situace, která je očekávatelnou reakcí společnosti proti kandidátu C . Jelikož tentokrát eliminace nastane u neutrálního kandidáta, jde předpokládat rovnoměrné rozložení druhých preferencí voličů, a nakonec zvítězí obávaný kandidát C s 54% podporou. Evidentně slepá ulička.

Co třeba takové Bordovo hlasování. Metoda pojmenovaná po francouzském matematikovi 18. století navrhuje přidělování bodů n seřazeným kandidátům postupně od $n - 1$ bodů za první místo až po 0 za poslední. Toto však již tehdy s argumentem, že přidání nevýznamných kandidátů může zvýšit bodové ohodnocení a změnit výsledky, oponoval další z matematiků té doby, Condorcet, který navrhl svá kritéria. Aby mohl být vítěz voleb považován za skutečnou demokratickou volbu, musel by podle něj se svou podporou uspět v přímém porovnání s každým dalším kandidátem. Tento algoritmus se však dostává do nekonečného cyklu už i při jednoduché situaci 3 kandidátů A, B, C a 3 voličů. Pokud by odevzdané hlasy do tohoto systému vypadaly následovně,

- $A > B > C$
- $B > C > A$
- $C > A > B$

je situace očividně neřešitelná. Pokud bychom totiž řekli, že by měl vyhrát například kandidát A , přichází protiargument, že by to měl být C , neboť jej oproti A podporuje dvoutřetinová většina. Ovšem toto by bylo vzápětí rozporováno dvoutřetinovou většinou, která naopak podporuje B namísto C . A kruh by se uzavřel faktem, že i prvotně zamítnutého kandidáta A by opět dvě třetiny stále volily raději než B .

Během následujících staletí bylo navrženo množství matematických modelů, ale všechny z nich obsahovaly zranitelnosti v podobě paradoxních výsledků nebo nerozhodných zacyklených stavů. A není divu. V roce 1951 totiž přišel americký matematik, politický teoretik a pozdější držitel Nobelovy ceny za ekonomii Kenneth Arrow se svou disertační prací. V ní stanovil 5 kritérií, která je potřeba naplnit, aby v žádných podobách nedocházelo k výše popsaným nedostatkům všech dosavadních rozhodovacích způsobů.

1. Pokud každý člen skupiny preferuje jednu možnost před druhou, měla by taková skupina i jako celek preferovat tuto možnost při konfrontaci s tou druhou.
2. Pokud jediný člen skupiny hlasuje jinak než všichni ostatní, kteří hlasují stejně, nemůže jeho hlas zvrátit postoj skupiny jako celku.
3. Volební systém musí vždy reprezentovat celou společnost a vždy brát v potaz všechny hlasy i kandidáty, kde každý může ze své vlastní vůle libovolně volit nebo kandidovat. Musí být deterministický v tom, že pro stejnou sadu hlasů a kandidátů musí vždy vyprodukovat stejný výsledek.
4. Postoje skupiny by měly být tranzitivní. Pokud skupina preferuje jednu možnost před druhou a druhou před třetí, měla by také stále preferovat první před třetí, nikoliv naopak.

5. Pokud skupina preferuje jednu možnost před druhou, představení třetí možnosti by nemělo toto stanovisko změnit. Třetí možnost může být kolektivně zařazena na seznamu priorit kamkoliv, nesmí však ovlivnit původní vzájemnou pozici první a druhé možnosti.

Ovšem Arrowovi se v jeho Teorému nemožnosti, v rámci odvětví zvaného teorie veřejné volby, podařilo dokázat, že uspokojení všech 5 podmínek naráz je volebním systémem nedosažitelné. Série důkazů vedoucí k tomuto tvrzení je velmi elegantní, přesto pro tento článek poměrně zdlouhavá, avšak její znění si lze snadno dohledat.

Co z toho tedy plyne? Díky Arrowově teorému nemožnosti můžeme s jistotou tvrdit, že pokud máme preferenčním nebo relativně-většinovým hlasováním zvolit ze tří a více kandidátů, vždy se musíme nejméně jednoho z pěti definovaných kritérií/hodnot tvořící určitý demokratický ideál vzdát. To však neznamená, že máme celou demokracii vzít a zahodit. Skotský matematik Duncan Black totiž přišel s poněkud optimističtějším důkazem týkající se rozložení na libovolné politické dimenzi (pravice \times levice, konzervatismus \times liberalismus apod.). Pokud jsou voliči podle normálního rozdělení rozmístěni na jakékoliv takové škále, pak průměrný hlas tohoto voliče odpovídá většinové preferenci. Tato teorie může totiž ve finále skutečnost popisovat lépe, a přitom obcházet

některé nesrovnalosti zdůrazněné Arrowem. A navíc se Arrowův teorém nemožnosti vztahuje pouze na preferenční hlasování. Nikoliv už pro například pro tzv. schvalující hlasování, kdy voliči zaškrtnou všechny kandidáty, které schvalují, nebo jinou složitější formu váženého hlasování, kdy mohou voliči kandidátům přiřazovat kladné i záporné body v pevně stanoveném vycentrovaném rozsahu. Použití váženého hlasování mimo to také snižuje používání a sílu negativních kampaní a předchází spoiler efektu z Duvergerova zákona.

Takže je demokracie matematicky nemožná? Ano. Pokud používáme ty metody, které jsou dnes v praxi nejrozšířenější. Nikoliv však pro případ váženého hlasování, které ale stále není téměř nikde zažitou zvyklostí a zřejmě bude ještě potřeba jej vystavit zkoušce času. Slovy Winstona Churchilla, „Nikdo nepředstírá, že demokracie je dokonalá nebo samospasitelná. Říká se dokonce, že demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou všech ostatních způsobů, které jsme vyzkoušeli.“

Robin Šubert, O7.A

(zdroje: Primer, Veritasium, Wikipedie, Wikicitáty, Stand-up Maths)

Historická rubrika

Petr Ginz

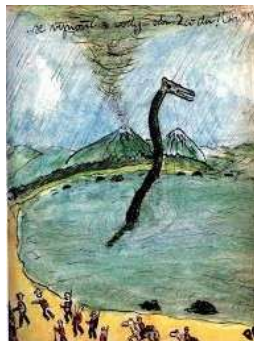
Dne 27. ledna si od roku 2005 připomínáme Mezinárodní den památky obětí holokaustu. OSN ho stanovila na den osvobození Osvětimi jako připomínku milionů lidských životů, které vyhasly vlivem nacistické krutosti. A v pouhých 16 letech tento osud potkal i Petra Ginze: chlapce plného ideálů a snů.

Dětství a rodina

Petr Ginz se narodil 1. února 1928 v Praze. Jeho matka byla křesťankou, která se přivdala do židovské rodiny jeho otce, takže pocházel ze „smíšené“ rodiny. Jeho rodiče se poznali díky jejich společnému zájmu – umělý jazyk esperanto. Petr měl také o dva roky mladší sestru Evu. Obě děti ovládaly esperanto už od dětství.

Petr začal chodit do židovské školy na pražském Josefově. Do druhé třídy pak přestoupil do školy pro nadané děti v Nuslích, protože už tehdy se projevoval jeho talent. Psal vlastní povídky a příběhy. Neskutečně si

oblíbil dobrodružné knihy Julese Verna, kterým se i nechal inspirovat – v pouhých 13 letech napsal svůj vlastní román *Návštěva z pravěku*, který i sám ilustroval. Fascinoval ho vesmír, umění i věda. Byl zkrátka posedlý poznáním a věděním.

Ze školy v Nuslích se ale musel v roce 1940 vrátit zpátky do Josefova, protože nacisté zakázali židovským dětem navštěvovat české školy. To bylo jedno z opatření, které ukazovalo, že nacistická diskriminace Židů čím dál víc sílila. Všiml si toho i Petr Ginz. V době, kdy bylo vydáno nařízení o nošení žluté Davidovy hvězdy, si Petr začíná psát svůj deník. První zápis se týká právě tohoto příkazu. Deníkový záznam ze září 1941 byl následně přeložen i do jiných jazyků, např. do angličtiny nebo němčiny.

V roce 1942 pak do života rodiny zasáhly opět nacistické represe. Petrovi bylo v tomto roce 14 let. Tehdejší rasové zákony umožňovaly v případě „smíšených“ rodin paradox. Partner židovského původu byl pod ochranou toho druhého, který měl „čistý“ původ, takže se na něj až skoro do konce války nevztahovala povinnost

zařazení do transportu, což však neplatilo pro jejich děti, konkrétně ty nad 14 let (pravdou je, že na tyto páry byl samozřejmě vyvíjen sociální tlak, aby došlo k rozvodu, tehdy už totiž ochrana postrádala na platnosti – v mnohých případech se tak i stalo). Zmiňovaným paradoxem byla tedy skutečnost, že z celé rodiny byl jenom Petr přiřazen do transportu do Terezína, zatímco rodiče i Eva se mu vyhnuli. Pokud však měly děti oba rodiče Židy, do ghetta se dostávaly v jakémkoli věku.

V Terezíně

Do židovského ghetta Terezín dorazil Petr Ginz v říjnu 1942. Byl umístěn na blok L 417, kam byli díky vychovateli Valteru Eisingerovi posíláni talentovaní chlapci. Na jednotce L 417 společně s několika dalšími chlapci začal vydávat časopis *Vedem*. Jeho kamarád z redakce, Jiří Kurt Kotouč, vzpomínal, že založení časopisu byl čistě Petřův nápad. Leckdy obstarával novinářský materiál výměnou za jídlo, které mu posílali rodiče. On sám do časopisu přispíval básničkami, ilustracemi, ale i články vážného obsahu. Některé z nich se dochovaly dodnes, stejně jako asi 800 stran časopisu *Vedem*, a vypovídají o Petrově nesmírné vyspělosti a inteligenci. V Terezíně vycházelo sice hned několik dětských časopisů, ale žádný z nich jednak nedosahoval takové kvality, že je až těžké uvěřit, že autory článků byly

opravdu čtrnáctiletí kluci, jednak na rozdíl od nich nevycházeli bez přerušení celé dva roky.

Smutný konec

V roce 1944, dva roky po Petrovi, přišla do ghetta i jeho o dva roky mladší sestra Eva. Vzpomínala, že ostatní dívky jí říkaly, že její bratr je v Terezíně nejchytřejší kluk. V druhé polovině roku pak narůstaly počty transportů vypravovaných z Terezína do Osvětimi. Petr byl zařazen do toho odjíždějícího 28. září 1944. Jeho sestra tehdy požádala o zařazení do stejného transportu, ale byla odmítnuta. Tehdy ještě nevěděla, že si tím zachránila život. Jakmile totiž vězni dorazili vlakem, kterým byl původně převážen dobytek, do vyhlazovacího tábora na území Polska, tehdy podmaněného Hitlerem, dorazili k osvětimské rampě. Tam stál nechvalně proslulý „anděl smrti“ Josef Mengele, který v Osvětimi na vězních prováděl zvrhlé lékařské experimenty. Mengele ukazoval doleva, nebo doprava. Cesta napravo byla určena pro vězně, které Mengele seznal ještě jako vhodné na nucené práce a sadistické experimenty, zato cesta nalevo vedla přímo do plynové komory. Když před něj předstoupil Petr Ginz, Mengele ukázal doleva... Petrův život vyhasl v necelých 17 letech. Jeho rodiče i Eva válku přežili – ta se později stala malířkou, emigrovala do Izraele a rovněž vydala deník svého bratra i román *Návštěva z pravěku*.

Odkaz Petra Ginze je i přes jeho krátký život dodnes živý. Například v roce 2003 vynesl do vesmíru na palubě raketoplánu Columbia izraelský astronaut Ilan Ramon

kopii kresby *Měsíční krajina*, kterou Petr nakreslil v Terezíně. Mise Columbia bohužel neskončila dobře. Ramon ale alespoň dosáhl toho, že osud židovského chlapce byl proslaven po celém světě.

Karolína Příbylová, O7.A

*(zdroje obrázků: BBC, holocaust.cz, Wikimedia Commons;
zdroje: Stanislav Motl – Stopy, fakta, tajemství, holocaust.cz, nasinebocizi.cz,
Wikipedie, ČRo)*

Příběh

„Mami, ne, promiň, to fakt nejde.“

V pokoji, za který by se nemuseli stydět ani v Buckinghamském paláci, stál stůl, na něm mobil a zrcátko a za jeho hranou na kraji poduškové židle seděla rovně jako pravítko nastrojené žena. Černé večerní šaty dražší pomalu než auta tlumeně vrčící zpoza oken, jí splývaly po kotníky obemknuté koženými pásky zlatých lodiček.

Z mobilu v perleťovém krytu někdo zklamaně povzdychl. „Když ty už si na nás ani neuděláš čas. To je pořád samé představení, premiéra, ples, pak zas letíš do Evropy natáčet...nechceš nás s tátou aspoň někdy vzít s sebou, abychom strávili nějaký čas jako rodina?“

Ona elegantní dáma prázdným pohledem zírala na zdroje brčení míhajících se za lehce zamlženými skleněnými tabulkami. Na rozhořivajících se lampách se začínaly třpytit ornamenty sněhových vloček, jako by snad

chtěly konkurovat drobným bělostným peříčkám poletujících ze zatažené oblohy. Nadechla se k odpovědi, avšak s ní musela vyčkat, neboť právě nakrčila nos, jak jí v něm zaštipalo aroma laku na vlasy.

„Pardon,“ omluvila se mladá kadeřnice.

„To nic, Laureen. Mami, promiň, musím být celou dobu na place,“ pronesla sklesle, až se převoněný obláček rozptýlil. „Ale samozřejmě se mnou můžete letět a prohlédnout si Prahu, zaplatím vám apartmán v Hiltonu.“

Další povzdech. „Když my bychom prostě chtěli být s tebou, Amálko, aspoň někdy.“

Laureen se natáhla na stůl pro zrcátko a přidržela ho Amélii u týlu. Amélie natáčela krátkými pohyby hlavu, aby se kadeřnici přímo před očima nezhroutil výsledek její tříhodinové práce.

„Já vím, mami, mrzí mě to.“ Amélie si prstem se zlatým nehtem, na něž padla v průběhu dne další hodina, poklepala na dokonalé rudé rty. Třetí maminčin povzdych přehlušilo cvaknutí dveří. Na prahu se diskrétně zastavil mračící se muž. Oči mu v šeru, které do pokoje vrhal mrazivý prosincový den, zakrývaly tmavé brýle. Vzápětí se kolem něj protáhla druhá nastrojená žena. Červené šaty jí taky splývaly až ke kotníkům, a kolem rozzářeného obličej se jí vesele houपालy kudrny, kterými zjevně jen rychle prohnala kulmu.

„Mami, já už budu muset končit, jo? Promiň. Je tam táta?“

„Šel vyvenčit Bernie.“

„Tak mu dej pusu i za mě.“ Amálie převrátila telefon na displej. Kdykoliv se ve vstupu do ložnice zjevil namračený Bozz, jak mu přezdívala Zuzka, zlaté ručičky na hodinách z ebenového dřeva už doputovaly na alarmující hodnotu.

Zuzka nadšeně vyjekla, jakmile se Amélie stejně netečně, jako dosud zírала z okna, zvedla ze židle a začala se zkoumat v zrcadle. V tom vysokém, v rámu posetém drobounkými růženínami.

„Páni, pan Lagerfeld je prostě borec! Zas to trefil! Škoda, že si je vezmeš jen jednou. Neměl by si showbyznys přeci jen rozmyslet tu svou zaujatost proti opakování modelů?“ Její nejlepší kamarádka, oblečená v těch stejných šatech jako pokaždé od maturitního plesu, na Amélii s váhavě stisknutými rty čtverácky mrkla. Kdo jiný by to měl vědět lépe než ona, která s ní od miminka vyrůstala, vychodila základku i střední a před chvílí zaparkovala svůj starý Fiat vedle nablýskaných limuzín v Améliině garáži?

„Já nevím, nemám nějak velké břicho?“

„Slečno Amélie, už opravdu musíme jet.“ Bozz se poprvé projevil varovným zabručením. Zarazil Amélii, když se chtěla obléct a místo toho jí semišový kabát přidržel sám.

„Houby, vypadáš krásně,“ přesvědčovala ji Zuzka polohlasem. Mířili dolů po mramorových schodech, klapot jejich podpatků tlumil červený koberec a sílící vzrušené hlasy. „A jestli nějaký zoufalec zítra napíše opak, tak je to pěkná kravina.“

Bozz podržel se stále stejným zachmuřeným výrazem vchodové dveře a v ten moment jástot oběma kamarádkám málem protrhl bubínky. Amélie nasadila masku svůdného úsměvu, elegantními kroky se nesla ze schodů. Už ani nemusela klopat zrak jako dřív, aby ji silné záblesky neoslepily.

„Co můžete prozradit o vašem novém filmu? Co říkáte na to, že se na premiéře objeví i váš ex partner?“

Amélie nic neříkala, jen si nechala za sebou Bozzem zabouchnout černá dvířka limuzíny. Zuzka se na sedadle vedle ní ocitla hned vzápětí. Sklopila ruce, které si venku držela před očima, a vztyčila hlavu.

„Uf, málem mi vypálili oči,“ smála se, ale s její kamarádkou to ani nehnulo. Natáhla se po bezpečnostním pásu. „A jenom jsem ti chtěla říct, že na té afterparty se moc nezdržím. Pojedu domů za Honzíkem a Aničkou. Slíbila jsem, že jim přečtu pohádku.“

Amélie jen prázdně zírala do sedala před sebou, kam právě dosedl Bozz. „Jasně, to chápu.“ Koneckonců je víc než zvyklá si po večerech vystačit s vlastní společností.

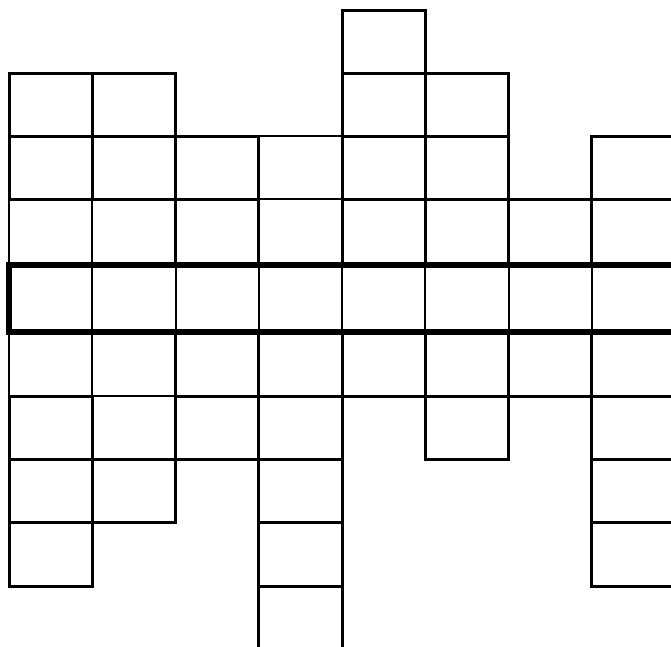
„Jsem na tebe neskutečně pyšná, Ami. Kdo by to byl řekl, že moje nejlepší kamarádka bude takhle slavná herečka?“ zajíkala se nadšením Zuzka. „Která se nikdy nevzdala a šla si za každou cenu za svým snem.“

Auto se dalo do pohybu. Chvíli ho provázelo pár běžících lidí, hlídači je vmžiku odehnali. Amélie jen unaveně vydechla.

„No vidíš. A co mám z toho.“

*Karolína Příbylová, O7.A
slohová práce z olympiády z ČJ*

Luštění

1. křestní jméno slavného španělského malíře:
..... Dalí
2. hlavní město Portugalska
3. město v Řecku, odkud pocházeli Cyril a Metoděj
4. částice v atomu
5. řecká bohyně moudrosti
6. jednotka síly
7. rostlina a vyjmenované slovo po P
8. herečka známá ze série o Spidermanovi

Tajenka: svátek zamilovaných – _____

Karolína Přibyllová, O7.A

Šéfredaktorka

Karolína Příbylová

Editor

Robin Šubert

Redaktoři

Julie Kolářová

Viktorie Skalická

Aneta Maráková

Marie Nguyen

Obálka

Hana Kacafírková

Julie Zimová

Baví tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci novináře? Redakce školního časopisu Wolkroviny neustále přijímá nové členy. Přidej se do našeho týmu a začni psát hned teď!